

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 21. juni 2024
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Jakob Laudrup
Sagsnr.: 2024-07192
Dok.: 3318073

Besvarelse af spørgsmål nr. 839 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 839 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 9. april 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mikkel Bjørn (DF).

Peter Hummelgaard

/

Morten Holland Heide

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 839 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere artiklen ”Hund led langsom og smertefuld knivdød: Nu har ung mand fået sin dom - men to andre gik fri” på stiftend.dk, den 4. april 2024, herunder sætningen: ”Fem måneders betinget fængsel. Det er, hvad det skal koste en ung mand, at han i forbindelse med et større slagsmål tilbage i sommeren 2019 udsatte en kamphund for adskillige spark og knivstik, hvorefter den på langsom og smertefuld vis afgik ved døden”, vil ministeren på baggrund heraf redegøre for den ekstremt lave straf, der ikke engang skal afsones, og vil ministeren endvidere redegøre for, om man kan og bør kunne idømmes betinget tillægsstraf, når man dømmes for gentagen kriminalitet efter, at man allerede er idømt betinget fængsel en gang?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”Rigsadvokaten har anmodet Statsadvokaten i Viborg om en udtalelse. Statsadvokaten i Viborg har anmodet Østjyllands Politi om en udtalelse.

Østjyllands Politi har oplyst, at sagen vedrørte grov uforsvarlig behandling af en hund efter dyrevelfærdslovens § 58, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 2 (dagældende dyreværnslovs § 28, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 1), og overtrædelse af knivlovens § 7, stk. 1, jf. § 1 og § 2, stk. 1, nr. 3. Episoden fandt sted i juni 2019. Der var under sagen desuden nedlagt påstand om rettighedsfrakendelse efter dyrevelfærdslovens § 60, stk. 1 (dagældende dyreværnslovs § 29, stk. 1).

Den tiltalte (T1) blev ved Retten i Aarhus’ dom af 4. april 2024 idømt 5 måneders betinget fængsel. Straffen blev fastsat som en fælles straf. Den tiltalte blev endvidere i medfør af dyrevelfærdslovens § 60, stk. 1 (dagældende dyreværnslovs § 29, stk. 1), frakendt retten til at eje, bruge, passe eller slagte dyr eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr i 3 år fra endelig dom.

Retten i Aarhus lagde ved straffastsættelsen i skærpende retning vægt på karakteren af den begåede kriminalitet. I formildende retning lagde retten vægt på den lange sagsbehandlingstid, der ikke kunne tilskrives tiltalte, og retten fandt på den baggrund, at straffen undtagelsesvist kunne gøres betinget.

Østjyllands Politi har efter en konkret vurdering fundet straffen og den idømte rettighedsfrakendelse passende, og ankespørgsmålet har derfor ikke været forelagt for Statsadvokaten i Viborg. Statsadvokaten er enig med Østjyllands Politi i denne vurdering. Det er således statsadvokatens vurdering, at der ikke var rimelig udsigt til, at landsretten ville være kommet til et andet resultat, idet strafudmålingen er i overensstemmelse med retspraksis.”

For så vidt angår den del af spørgsmålet, der går på, om man kan og bør kunne idømmes betinget straf, når man dømmes for gentagen kriminalitet, kan det oplyses, at Straffelovrådet i betænkning nr. 1545/2014 om samfundstjeneste mv. på side 78 ff. bl.a. har anført følgende om anvendelsen af betinget dom:

”Efter straffelovens § 56 skal retten idømme en betinget dom, hvis retten finder det ”upåkrævet, at straf kommer til fuldbyrdelse”. Bestemmelsen giver retten en bred skønsæssig beføjelse til at idømme betinget fængsel i stedet for ubetinget fængsel, hvis retten ud fra sagens omstændigheder finder, at anvendelse af ubetinget fængsel er unødvendig.

Hverken straffelovens § 56 eller bestemmelsens forarbejder indeholder nærmere anvisninger til domstolene om valget mellem betinget fængsel og ubetinget fængsel. Valget mellem betinget fængsel og ubetinget fængsel er derfor navnlig styret af retspraksis – og i visse tilfælde af forarbejder til bestemte strafbestemmelser – men i mange sager har retten et reelt valg, som foretages ud fra en helt konkret vurdering af den enkelte sag.

Ligesom det gælder for straffastsættelsen i øvrigt – valget mellem bøde eller fængsel og udmålingen af bødens størrelse henholdsvis fængselsstraffens længde – afhænger valget mellem betinget fængsel og ubetinget fængsel overordnet set af dels lovovertrædelsens grovhed, dels gerningsmanden, jf. straffelovens § 80.

[...]

Hvad angår *gerningsmanden*, er det navnlig af betydning, om den pågældende tidligere er idømt fængsel. Hvis den pågældende tidligere er idømt betinget eller ubetinget fængsel, taler det for nu at idømme ubetinget fængsel. Jo kortere tid der er forløbet fra den tidligere dom til gerningstidspunktet, jo stærkere taler det for ubetinget fængsel. Flere tidligere fængselsstraffe (som ikke ligger mange år tilbage) taler i særlig grad for at idømme ubetinget fængsel. Hvis den eller de tidligere

fængselsstraffe angik en anden art af kriminalitet – og den nye kriminalitet ikke er begået i prøvetiden for en betinget dom eller prøveløsladelse – har de tidligere fængselsstraffe dog formentlig ikke nævneværdig betydning for valget mellem betinget eller ubetinget fængsel i den nye sag. [...]”

Som det fremgår, er det således domstolene, som fastsætter straffen i konkrete sager under anvendelse af relevante lovbestemmelser om bl.a. skærpende og formildende omstændigheder, øvrige tilkendegivelser fra lovgivningsmagten om strafniveauet og sagens omstændigheder i øvrigt. Det mener jeg er fornuftigt.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg ved kommissorium af 30. maj 2023 anmodede Straffelovrådet om at foretage et gennemsyn af reglerne om sanktionsformer i dansk ret, herunder i forhold til, om der er grundlag for indførelse eller øget anvendelse af sanktionsformer af frihedsberøvende karakter, og i forhold til, om domstolene i tilstrækkelig grad har mulighed for at kombinere forskellige sanktionsformer med henblik på at fastsætte en passende samlet reaktion over for den dømte.